

DICEÒPOLIS. – Quina pila de coses m’ha rosegat el cor i que escasses les satisfaccions! Ben poques: quatre. Els patiments, en canvi, més nombrosos que grans de sorra al mar! A veure, ¿quina satisfacció vaig tenir que pagui la pena? Sí, el cor se’m va eixamplar en veure els cinc talents que va haver d’afluixar Cleó.¹ Vaig exultar de joia! Com m’estimo els cavallers per aquesta gesta, que és digna de Grècia!² Però una altra vegada, al contrari, vaig tenir un disgust de proporcions tràgiques, quan, amb la boca oberta, esperava un Èsquil,³ i va i proclamen: «Teognis,⁴ fes entrar el teu cor.» ¿Et pots imaginar el sotrac del meu cor, quan vaig sentir-ho? Ara, que també vaig xalar en una altra ocasió, quan, darrere de Moscos, va entrar Dexíteos a cantar una tonada beòcia.⁵ Però, aquest any, de poc la dinyo i em quedo guerxo veient Queris arquejar-se per interpretar un aire orti.⁶ Però, mai des que em rento, no m’ha rosegat tant les celles el sabó com ara, que hi ha convocada de bon matí una assemblea ordinària i vet aquí que la Pnix⁷ està deserta. Els de l’àgora vinga xerrar i anar amunt i avall per

esquivar la corda vermella.⁸ Ni els pritans⁹ no han vingut! Faran tard i encabat tot seran empentes per un lloc al banc de fusta,¹⁰ afluint-hi tots a l'hora! Imagina't! Com haurà de ser la pau, en canvi, no els amoïna gens ni mica. Oh ciutat, ciutat! Per contra, jo sóc sempre el primer de tots a seure a l'assemblea. I, com que estic sol, gemego, badallo, em remoc, em faig pets, no sé què fer, faig gargots, m'arrenco els pèls, passo comptes... Amb la vista posada al camp, vull la pau; fart de la ciutat, enyoro el meu poble, que mai no em va dir: «Compra carbó», ni «vinagre», ni «oli». Ni tan sols coneixia el mot *compra*, i poca falta que em feia, perquè ell proporcionava de tot. I ara senzillament vinc disposat a cridar, a interrompre, a insultar l'orador que no parli de la pau.

Arriben un herald, els pritans i els arquers escites,¹¹ encarregats de l'ordre. Mentrestant, la Pnix s'ha anat omplint.

Ja són aquí els pritans, al migdia! ¿No ho havia dit? Vet aquí el que jo deia: tothom a empentes pels seients del davant!

HERALD. – Passeu endavant! Passeu, de manera que estigueu al recinte sagrat.¹²

AMFÍTEOS. – (*Que arriba corrents. A Diceòpolis.*) ¿Ha parlat algú, ja?

HERALD. – ¿Qui demana la paraula?

AMFÍTEOS. – Jo.

HERALD. – ¿Qui ets tu?

AMFÍTEOS. – Amfíteos.¹³

HERALD. – ¿No ets un home?

AMFÍTEOS. – No. Sóc immortal. Amfíteos, en efecte, era fill de Demèter i de Triptòlem. D'ell neix Celeu, que pren per esposa Fenàrete, la meva àvia. Fill d'ella va ser Licí, i jo d'aquest.¹⁴ Sóc immortal. A mi —i només a mi— els déus han fet l'encàrrec de concertar una treva amb els espartans. Però, ciutadans, immortal com sóc, no tinc dietes, perquè els pritans no me les volen donar.¹⁵

HERALD. – Arquers!

Els arquers detenen Amfíteos i l'arrossegueu fora.

AMFÍTEOS. – Oh Triptòlem i Celeu, ¿m'abandonareu?

DICEÒPOLIS. – Pritans! Sou injustos amb l'assemblea emenant-vos aquest home, que volia concertar una treva per a vosaltres per tal de penjar l'escut.¹⁶

HERALD. – Seu i calla.

DICEÒPOLIS. – De cap manera, per Apol·lo! No callaré fins que proposeu una moció sobre la pau.

HERALD. – Els ambaixadors a la cort del rei!

DICEÒPOLIS. – ¿De quin rei?¹⁷ Estic fart dels ambaixadors, amb els seus paons¹⁸ i la seva xerrameca!

HERALD. – Silenci!

Entra un grup d'ambaixadors atenesos procedents de Pèrsia.

DICEÒPOLIS. – Bufa! Oh Ecbàtana,¹⁹ i quina fila!

AMBAIXADOR. – Ens vau enviar a la cort del Gran Rei, amb un sou de dues dracmes al dia, durant l'arcontat d'Eutímenes...²⁰

DICEÒPOLIS. – Malaguanyades dracmes!

AMBAIXADOR. – ... i prou que estem rendits de tant de caminar per la planura del Caïstre²¹ i d'acampar-hi, còmodament ajaguts en lliteres. Estem morts!

DICEÒPOLIS. – Doncs jo m'ho he estalviat, això, jaient als merlets damunt els fems.²²

AMBAIXADOR. – I, convidats, bevíem a contracor, en copes de cristall i d'or, vi dolç i pur...²³

DICEÒPOLIS. – Ah, ciutat de Crànaos!²⁴ ¿Que no ho veus, que els ambaixadors se't rifen?

AMBAIXADOR. – ... perquè els bàrbars només tenen per homes els qui s'afarten i beuen de valent!

DICEÒPOLIS. – Doncs nosaltres els xaperos i els maricons!

AMBAIXADOR. – I, al cap de tres anys, vam arribar a la cort del rei.²⁵ Però ell havia anat a l'excusat amb tot el seu exèrcit, vuit mesos va estar cagant a les Muntanyes d'Or...²⁶

DICEÒPOLIS. – ¿I quan va aplegar l'exè..., el cul? ¿Fins a la lluna plena?

AMBAIXADOR. – ... I encabat va tornar a casa. Aleshores ens allotjà; ens feia servir bous sencers rostits al forn...